

090913 Fjortonde söndagen efter trefaldighet Annelie Inghamn Pettersson

årg 1 Joh 17:9-11.

Ekumenikens söndag skulle man kunna kalla den här söndagen, 14:e efter tref.

Därför att ordet ekumenik betyder arbete för enhet och samförstånd inom den kristna kyrkan. Och enhet i Kristus det är ekumenikens mål.

Ekumenik kommer av ordet oikomenikos, vilket betyder världsvid berörande den bebodda jorden. Det sker både lokalt, nationellt och internationellt. Det innebär att man kan fira gudstjänst tillsammans, man kan ha olika temaveckor. Det är viktigt att försöka förstå och respektera varandras teologi och där i kunna mötas och utbyta erfarenheter och ha gemenskap med varandra. Det innebär också att visa tolerans, respekt och samarbete genom dialog med andra religioner och kulturer.

I sjukhuskyrkan där jag annars har min huvudsakliga arbetsuppgift arbetar vi ekumeniskt. I vårt arbetslag finns pastorn som representerar frikyrkorna i Örebro. Vi har också ett 30-tal frivilliga medarbetare som tillsammans med Svenska kyrkan har sin hemvist i olika frikyrkor. Några av dessa frivilliga kommer varje onsdag för att vara gudstjänstvärdar och för att hjälpa till att bjuda in patienterna och vara ledsagare till och från gudstjänsten på kvällen.

Utöver det samarbetet har vi kontakt med och förmedlar kontakt med företrädare för den katolska och den syrisk-ortodoxa församlingen. Liksom vi förmedlar kontakt med företrädare för andra religioner bl.a. den Bosnisk-muslimska församlingen.

Vi känner stor respekt gentemot varandra, och det hör till vår vardag att på ett eller annat sätt mötas i denna gemenskap. Och jag vill påstå att det är ett samarbete som vi är glada över. För det fungerar. Och det har också hänt mig vid något tillfälle när en patient sökt efter den katolske prästen och han inte kunnat komma så har det också gått bra med mig.

Texten som vi lyssnade till i dag är hämtad från Jesus eget avskedstal som han höll för sina lärjungar samma natt som han blev förrådd. Bönen han bad ingår i slutpartiet av det man brukar kalla för Jesu överprästerliga förbön. Det var en förbön som han bad för lärjungarna, men inte bara för dem utan också för oss.

Jesus bad om kyrkans enhet. Han bad inte om att de kristna i yttre mening skulle kunna samarbeta och tolerera varandra. Nej, det han bad om var att alla skulle bli ett, ”Helige fader, bevara dem i ditt namn, det som du har gett mig, så att de blir ett, liksom vi är ett.”

Evangeliet om Kristus är enande och försonande. Om den kristna kyrkan skall vara början till en ny mänsklighet och en ny skapelse, behöver den därför präglas av enhet och försoning. Splittringen inom kristenheten är därför något som strider mot Kristi vilja och kyrkans väsen.

Men samtidigt människor som i dag kallar sig kristna tillhör ju många olika riktningar, de kan ha skilda uppfattningar om vad man skall tro på och de kan fira gudstjänst på helt olika sätt. En katolsk gudstjänst är annorlunda än den gudstjänst som en Frikyrkoförsamling har. Och det skiljer sig mycket på en Finsk-ortodox mässa i Valamo i Finland och en baptistisk gospelgudstjänst i USA.

Kyrkan brukar ofta ses som en byggnad, men ordet kyrka betyder mycket mer. Kyrkan är alla de som döps och tror på Jesus Kristus. Kyrkan är människorna.

Skillnaderna i lära och gudstjänstutövande ser på sina håll väldigt olika ut. Men det är också mänskligt. Alla kanske inte känner sig hemma i en evangeliskt-luthersk gudstjänst som vår. Men ändå om skillnaderna upplevs stora så är det ändå mycket som förenar.

Jag vill bara nämna två viktiga aspekter som att alla kristna bekänner sig till en Gud som är alltings skapare, man bekänner också att bibeln är av grundläggande betydelse. Och att Jesus Kristus är Herren och frälsaren och att man vill vandra i hans efterföljd.

Ekumenik är inte frågan om att slå samman kyrkor och församlingar, eller att bli mer effektiv i kyrklig verksamhet. Det är något djupare, en enhet grundad i den treenige Guden.

Mycket av alla stridigheter i världen beror på prestige. Man vill ha makt och behärska sin omvärld. Men när vi lever i Kristus behöver vi inte göra det. Vi kan vara trygga och vara oss själva, eftersom vi vet att vi i grunden hör hemma hos Gud.

Jesus ber om enhet bland sina lärjungar för att världen skall tro. Det finns två i grunden olika sätt att hålla ihop en gemenskap: antingen genom gränser som alla ska hålla sig innanför. Eller genom ett centrum som alla utgår ifrån. Det finns kristna gemenskaper av båda typerna. I en gemenskap med ett kraftfullt centrum finns inget behov av att sätta gränser. Det enda väsentliga är att inte släppa förankringen i mitten. Jesus säger: Bli kvar i mig, så blir jag kvar i er. Någon annan har sagt "Kärlek det är inte att se på varandra utan att se åt samma håll". Med blicken fäst på Kristus så kan vi gå mot samma mål.

Sedan 1986 finns hos oss ett helt nytt moment i mässan, som är fritt att använda eller inte, men som brukas nästan överallt i Svenska kyrkan. Efter den gemensamma bönen Vår Fader/bryter prästen nattvardsbrödet och säger: "Brödet som vi bryter är en delaktighet i Kristi kropp" och alla stämmer in "Så är vi, fastän många, en enda kropp, ty alla får vi del av ett och samma bröd". Orden härstammar från Paulus retoriska fråga från 1:a kor brevet 10:16-17 "Brödet som vi bryter, ger det oss inte gemenskap med Kristi kropp? Eftersom brödet är ett enda är vi fast många en enda kropp, för alla får vi del av ett och samma bröd."